

Sygn. akt: I C 754/15 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 lipca 2015 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Krzysztof Prutis
Protokolant:	Agnieszka Konczerewicz

po rozpoznaniu w dniu 8 lipca 2015 roku w Bielsku Podlaskim

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W.

przeciwko D. K.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanej D. K. na rzecz powoda (...) Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 55328,85 zł (pięćdziesiąt pięć tysięcy trzysta dwadzieścia osiem złotych i osiemdziesiąt pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami w wysokości 8% w stosunku rocznym poczynając od dnia 2 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty.

II. Umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa.

III. Zasądza od pozwanej na rzecz powoda 6400,68 złotych tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 754/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. pozwem skierowanym przeciwko D. K. wniósł o zasądzenie kwoty 55.487,59 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy L.wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w dniu 09.01.2015 roku. Sprzeciw od nakazu zapłaty wniosła pozwana podnosząc, że nie posiada żadnych dokumentów związanych z umową kredytową z (...) Bank (...) SA, nie ma wypowiedzenia umowy, nie była zawiadomiona o cesji wierzytelności, podniosła zarzut przedawnienia roszczenia.

Pismem z 30.06.2015 roku powód częściowo cofnął powództwo w zakresie żądania kwoty 158,74 zł, albowiem po wytoczeniu powództwa taka kwota wpłynęła od pozwanej na rachunek bankowy powoda.

Pozwana D. K. na rozprawie w dniu 06.07.2015 roku oświadczyła, że nic nie pamięta w przedmiocie brania pożyczki, jej stanowisko potraktowane zostało jako wniosek o oddalenie powództwa.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje:

W sprawie bezsporne było, że D. K. zawarła w dniu 22.10.2009 roku umowę kredytu restrukturyzacyjnego z (...) SA w W.. Całkowity koszt pożyczki wynosił 40.776,69 zł (k. 9, 70-71). W dniu 29.08.2011 roku (...) SA w W. uzyskał zgodę (...) na utworzenie banku (...) SA (k. 39). W dniu 23.09.2011 roku (...) SA w W. został wykreślony z KRS (k. 38). Następnie (...)SA został przejęty przez (...) Bank (...) SA z siedzibą w W. (k. 52-68). Następnie (...)SA z siedzibą w W. dokonał wkładu niepieniężnego jako komandytariusz spółki komandytowej ((...) Spółka z o.o. spółka komandytowa) w postaci wymagalnych wierzytelności pieniężnych, wynikających z umów kredytowych, w tym umowy z pozwaną (k. 48-51 i 33). W dniu 24.10.2014 roku (...) Spółka z o.o. spółka komandytowa zawarła z (...)Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. umowę świadczenia w miejsce wykonania mocą której na fundusz przeszły wierzytelności przysługujące wcześniej spółce od (...) Bank (...) SA z siedzibą w W., w tym wierzytelność względem pozwanej (k. 47, 34). Pozwana była zawiadamiana o cesji wierzytelności przez zbywcę i nabywcę wierzytelności (k. 10 i 13).

Powyższe okoliczności pozostawały bezsporne pomiędzy stronami. Pozwana nie kwestionowała skutecznie zarówno okoliczności zawarcia umowy z pierwotnym wierzycielem, braku spłaty zadłużenia, jak również cesji wierzytelności oraz wysokości roszczenia (k. 24v), stąd fakty te należało uznać za przyznane (art. 229 k.p.c.).

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2001 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2001 r. Nr 100, poz. 1081 ze zm.) (obowiązującej w dacie zawarcia umowy pożyczki.) przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę, na mocy której przedsiębiorca w zakresie swojej działalności, zwany dalej „kredytodawcą”, udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi kredytu w jakiegokolwiek postaci. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki i umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego,

Uregulowany w przepisie art. 509 k.c. przelew wierzytelności należy do czynności prawnych rozporządzających, bowiem przenosi na nabywcę wierzytelność przysługującą zbywcy, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia (art. 353 k.c.). Podkreślić należy, że warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. W związku z tym, aby wierzytelność mogła być przedmiotem przelewu, musi być w dostateczny sposób zindywidualizowana poprzez dokładne określenie stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika. Judykatura przyjęła, że oznaczenie wierzytelności to wskazanie stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Elementy te w momencie zawierania umowy przelewu powinny być oznaczone lub przynajmniej oznaczalne. Natomiast do chwili przejścia wierzytelności z majątku zbywcy do majątku nabywcy winno nastąpić dokładne sprecyzowanie pozostałych elementów stosunku zobowiązaniowego, w ramach którego istnieje zbywana wierzytelność.

Zgodnie z powołanym powyżej przepisem wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew) chyba, że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania, wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki (§ 2).

W ocenie Sądu materiał dowodowy zgromadzony w sprawie potwierdził, że powód nabył w stosunku do pozwanej wierzytelność z mocy powoływanej umowy. Przedstawione przez powoda w/w dokumenty pozwalały na określenie stosunku zobowiązaniowego, na podstawie którego powstała wierzytelność będąca przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie.

W związku z powyższymi okolicznościami faktyczne doniosłe dla rozstrzygnięcia sprawy i składające się na podstawę faktyczną rozstrzygnięcia znalazły oparcie w dowodach przeprowadzonych w toku postępowania oraz były objęte

zakresem faktów przyznanych przez pozwanego, którego przyznanie nie budziło wątpliwości (art. 229 k.p.c.) oraz co do faktów niezaprzeczonych (art. 230 k.p.c.).

W przedmiotowej sprawie nie doszło do przedawnienia roszczenia, który w danej sytuacji wynosił trzy lata (art. 118 kc). Zgodnie z art. 123§1 kc bieg przedawnienia przerywa się m. in. przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia. Pierwotny wierzyciel wystąpił o nadanie klauzuli wykonalności dla wystawionego BTE i uzyskał pozytywne rozstrzygnięcie sądu w dniu 18.10.2010 roku ((...)SR w B.). Następnie przeciwko pozwanej toczyło się postępowanie egzekucyjne od 2011 roku ((...)), co najmniej do 2015 roku (k. 83, 88). Po każdym przerwaniu bieg przedawnienia rozpoczyna się na nowo.

Podsumowując, na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w punkcie I sentencji wyroku. O odsetkach rozstrzygnięto zgodnie z przepisem art. 481 § 1 i 2 k.c. Na podstawie art. 355§1 kpc sąd umorzył postępowanie w zakresie cofniętego powództwa. W tym zakresie sąd był związany wskazaniem kwoty o jaką powód cofnął powództwo, a nie jego wyliczeniem dalej dochodzonej kwoty, stąd sąd zasądził kwotę 55328,85 zł (55.487,59 – 158,74).

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu (częściowe spełnienie roszczenia nastąpiło po wniesieniu powództwa) na podstawie art. 98 k.p.c., wysokość kosztów zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2013 r., poz. 490 j.t.). Ponadto pozwana obciążono opłatą sądową 2775 zł i opłatą skarbową 17 zł oraz pozostałymi kosztami wskazanymi przez powoda (opłata manipulacyjna).